

det ikke lod sig nægte, . . . den lille Prinsesse Salomon havde virkelig adskilligt mere end netop sin Skønhed at bringe som Erstatning for, at hun var »sort«.

Døren til Sideværelset gik op, og en lille, ældre Mand af et frastødende Udseende traadte ind i en lys, højst moderne Overfrakke og med en blank Silkehat i Haanden. Han bukkede meget dybt og sagde med let fremmed Tonefald:

»Mit Navn er Delft. Jeg er Onkel her i Huset — til Tjeneste!«

Denne store Høflighed smigrede Per. Han følte sig straks tiltalt af Manden trods hans ualmindelige Hæslighed. Aldrig i Verden havde han set saa smaa og saa stærkt indad-skelende Øjne eller en saa bred og dyrisk Mund.

»Mit Navn er Sidenius,« sagde han.

»Aa — den unge Ingeniør formodentlig? Min Søstersøn har oftere talt om Dem. Jeg be'r Dem, sæt Dem dog. Fru Salomon — min Søster — er i Øjeblikket beskæftiget med en Syjomfru men vil straks være her. Jeg be'r Dem! Gør Dem det mageligt!«

De tog begge Plads.

»Tør jeg være saa fri at spørge,« — sagde Onkelen efter nogle Øjeblikkes lidt forlegne Tavshed, — »har jeg før haft den Fornøjelse at se Hr. Sidenius her i Huset?«